

nik 105 glasov. Tudi tukaj so pokazali duhovniki svoj udarec.

V celjski kmečki skupini dobil je nemški vitez Berks 249 glasov. 80 volilnih mož ostalo je doma, ker Berks-a niso hoteli voliti; neki kmet po imenu J. A path dobil je 15 glasov.

V Lipnici dobil je župniški kandidat Schweiger 164 glasov, kandidat kmečke stranke Gröbelbauer žalibog samo 75 glasov.

V Feldbahu dobil je župniški kandidat Wagner 287 glasov, kmečki kandidat Urschler 40 glasov.

V Judenburgu je kmečki kandidat Bleikolm bil izvoljen s 151 glasovi; župniški kandidat propadel je pa s 137 glasovi.

V Gradcu dobil je župniški kandidat Huber 153 glasov, kmečki kandidat Rokitansky 145 glasov. Izvoljen je torej Huber.

V Bruku bil je kmečki kandidat Posch izvoljen s 130 glasovi, župniški kandidat dobil je samo 87 glasov.

Tako so izmed 12 mandatov IV. in V. kurije na Štajarskem nemški kmetje samo dva mandata dobili, slovenski kmetje pa nobenega, in tako se bodejo tudi v naprej na Gornjem Štajarskem gospodje duhovniki, na Spodnjem Štajarskem pa doktorji na može kmečkega stanu vrgli, na stan, ki je prvi na svetu in od katerega vsi drugi stanovi živijo, kmet pa bode tudi v prihodnjih 6 letih mogel molčati in — plačevati.

Ali tako dobro se gospodom advokatom vendar ne bo več godilo kot dosedaj. Mi bodedo natančno njihovo delovanje v državnem zboru zasledovali, in kakor hitro se bode kateri lotil kaj v škodo kmečkemu stanu storiti, bode „Štajerc“ to svojim bralcem hitro naznanil, da bodejo kmetje pri prihodnji volitvi bolj razjasnjeni in le moža svojega stanu izvolili.

pa za no vrabča, zakaj že? za . . . aja! za jajce nesti.

Oh, jojmenece, skoraj sem še nekaj pozabil. Še nekaj imamo v naši vasi, namreč — „nebeško trompeto.“

Kaj vraga in mokra voda, si boš mislil, kakšna je pa ta nebeška trompeta, ali je iz pleha, ali iz srebra in kdo bi jo bil iz nebes prinesel?

Ha, ha, ha, se ti moram smejati, ker tako misliš. Ta nebeška trompeta ni ne iz pleha, ne iz srebra tudi jo ni nihče iz nebes prinesel, ampak to je stara babura brez zobov in z groznimi špeglami na nosu, katere je v svetem Šentjurju na „fercjunkule“ kupila pred šestdesetimi letami. To ženče nosi novice po vasi bolj hitro, kakor „Štajerc“ ali „Tagespost“ in bolj kakor bi šle po „telegrafudrotu“ ali pa po „fili-fonu.“ Ime „trompeta“ smo ji dali vaški pobalini zato, ker ima ravno tak glas, kadar govori, kakor Firluksova trompeta, ki je že čisto stolčena in veglasta. „Nebeška“ ji pravimo pa zato, ker grozno rada moli in k svitancam hodi in bo zato menda „čist za gvišn“ v sveti paradiž prišla.

Tako zdaj pa veš vse, kar je važnega v naši

Kmečka stranka.

Naši bralci vejo, da je urednik „Slovenskega Gospodarja“ 120 gld. hotel od „Štajerca“ imeti. Ko bi mu bili teh 120 gld. poslali, bi „Gospodar“ molčal. Ker pa mi nobenega denarja v njegov lačni goltanec nismo vrgli, ampak mu zaslužno brco dali, je on na nas še enkrat toliko hud in „šinf“ nesramno čez naš list in čez kmečko stranko. On predrznil se je v svoji prezadnji številki celo povedati, da volilni odbor slovenske kmečke stranke obstoji iz Nemcev: Kalchberg, Blanke, Ornig itd. O ti lažnjivi kljukec! Je-li g. pl. Kalchberg hodil po shodih in tam govoril? Ali je to morebiti storil g. župan Ornig ali g. Blanke? Vsak volilec, kateri je katerega teh gospodov pri kakem volilnem shodu le videl, sme zato k nam priti po 100 gld. Pač pa so se zbrai pošteni kmetje, ki so žrtvovali svoj denar, potovdi po Spodnjem Štajerju ter kmetom razlagali o njihovih pravicah in prednostih, jih opominjali, da bi že vendar enkrat kmetje tudi na svoj stan nekaj drali, kateri se bode potopil, ako si kmet sam ne bode pomagal. Vsekakor so k tem shodom prišli tudi tuj ljudje, ki niso bili nikaki volilci v kmetskih občinah in niso tam prav nič iskati imeli. To so bili pač gospodje, dr. Brumen, dr. Horvat, dr. Brenčič iz Celja, pisarji dr. Horvat-a iz Ptuja, pisarji dr. Brenčič-a, dr. Dčkot-a in dr. Sernec-a iz Celja. Mi vas torej vprašamo: kdo je gosp. hofrata Ploj-a postavil za kandidata! Kmetje? Ne! Oni niso vedli prav nič, da kaki hofrat Ploj sploh živi. Postavili so ga pa doktorji ker so bili prijatelji njegovega očeta, ker doktor skrbi vedno zato, da njegov tovariš do moči pride, da advokatom dobro gre. Zato so k političnem društvu „Pozor“ v Ptuju skupaj prišli advokati, pisarji in komiji ter so sklenili volilnim možem nasvetovati doktorja Ploj-a.

vasi in kakšna je, zdaj ti pa hočem povedati, kako je bilo z mojim biciklom ali cepiklno, — kakor hočeš.

V to našo vas, ki leži tri ure pred plotom, ki je okoli sveta, prišel je lansko spomlad moj stric in mi prinesel — bicikl. Prosil sem že bil prej mater naj mi kupijo enega starega, ker županovemu sinu se le šika bicikl, ker ga že ima vsak šošterček, toda mati so mi z loparjem bicikl z glave zbili. Zdaj sem šel nad očeta. Hlačke so se mi tresle, ko sem stopil pred njih in jih lepo prosil, naj mi ga kupijo, ker bi ga grozno rad imel.

Toda tukaj sem jih skupil. Glavo med noge, brezovko s trama in „všvic, všvic, všvic,“ je odmevalo po sobi, mene pa po zadjeku bolelo, da sem se zaobljubil na božjo pot, katero že koli, samo če oče hitro nehajo brezovko, ne brezovko, ampak mene trpinčiti.

Odjenjal pa le nisem. Prosil sem strica. Mislite si moje veselje, ko je stric obljubil, da mi kupi ednega bolj vrednega, če bodedo prav priden v šoli. Učil sem se tisto leto, kakor še nikdar in dobil sem dobro spričevalo. Pa tudi moj stric je spolnil svojo

Namesto torej, da čez druge „šinfajo“, ki se niso v ničesar umešavali, naj bi se oni ljubi gospodje doktorji rajši sami za nos prijeli, kajti oni so skrbeli le za sebe, za kmečki stan pa prav nič. In ta ljubi „Gospodar“ naj bi se že enkrat zaradi onih 120 gld. pomiril. Ako on še toliko vpije, od „Štajerca“ vendar ne bo dobil niti enega vinarja in tudi vrli kmetje se zaradi njegovega vpitja ne bodo prav nič plašiti pustili, ampak svojo dobro stvar pridno nadaljevali ter kmečki stan od teh krvosesov tudi gotovo rešili. „Zora, puca, biti hoče dan.“

Vojna v Južni Afriki.

Lord Roberts je prekosil celo maršala Walderseeja. Ta se je dal proslavljati kot zmagovalec, še predno je kakega Kitajca videl, in še predno je ostavil domovino. Roberts pa slave, dasi ni opravil v Južni Afriki ničesar, nego se je kot nesposoben starček moral umakniti mlajšemu poveljniku Kitchenerju. Kot premagan triumfator nastopa Roberts v Londonu, — kaj je še smešnejšega na svetu? A smejati se Angležem pač ni treba! Razmere v Južni Afriki so danes skrajno nevarne za angleško armado. Buri rušijo železniške zveze s Kaplandijo in z morjem, da angleška armada v Transvalu in Oraniju ne more dobivati dovolj in dosti hitro živil. Angleži so navezani skoraj le na ednotirno natalsko progo. Armada mora stradati, in če bo trajalo sedanje stanje samo le 2—3 tedne, se bo morala angleška armada sama umakniti iz burskih republik proti morju. Potemtakem bi Angleži sami izpustili iz svojih rok burski deželi, katere bi Buri zasedli seveda nemudoma. S tem pa bi bila vojna tam, kjer je bila spočetka, pred dobrim letom. Polkovnik Williams je imel 1. t. m. blizu Middelburga z Buri boj, a je bil tepen. 13. de-

obljubo in mi pripeljal iz mesta, kjer je imel svojo „tišlarijo“ bicikl — bolj stare sorte.

„Tu ga imaš, pa le priden bodi“, je rekel.

„Bog vam ga stotavžentkrat povrni v nebesih. Priden bodem priden, še na smrtni postelji bodem brcal z nogami“, sem odgovoril in izginil z biciklno na cesto. V dveh vrstih so stala in še stojijo drevesa ob cesti. Stopil sem k prvemu drevesu, naslonil bicikl nanjga in sem poskušal se spraviti nanjga. Toda moj bicikl je prec trmoglav, si mislim. Neče ravno stati, ko bi ga še tako prosil. Sprednje kolo je že tako višje, kakor sem jaz in zato še težje gor pridem. Učil in skakal sem celi dan na bicikl, toda nanjga sestri pa le nisem znal. Kar v curkih mi je teklo iz čela, tako sem se trudil. Komaj sem se spravil na pol nanjga, „bums“ in ležal sem za jabkoj, z glavo navpik, noge v „loft“, bicikl in klobuk pa daleč na travniku. Kolikrat sem tudi poskusil, godilo se mi je ednako. Vsak kamen na cesti sem najmanj trikrat prevrgel, v vsako lužo dvakrat telebnil in vsako drevo ob cesti enkrat kušnil. Celi teden sem se učil samo nanjga sestri. Ko sem se to naučil, je šlo že bolje. Sedel sem nanjga in se že v svoje in vaških poba-

cembra so Buri pri Korumanu vzeli Angležem 23 voz z živili, obleko in orožjem. Transport je bil vreden nad milijon kron. Bure je vodil De Villiers. Angleži so bili pri Fraseburgu tepeni. Botha je dosegel veliko zmago, vzel angležem veliko streliva in jih 300 ujel. Govori se celo, da je Botha zasedel — Pretorijo, kar pa ni verjetno. Buri so prišli še dalje v Kaplandijo. Kitchener javlja, da so v Calviniji, 150 km zahodno od Fraseburga. Pri Aliwalnorthu je vdrlo preko reke Oranje zopet četa Burov v Kaplandijo. Buri so se pojavili tudi pri Rhenosterju. Kitchener dvomi, da bi bil ondi Dewet. „Daily Mail“ poroča, da namerava Dewet vdreti v Kaplandijo šele takrat, ko bodo imeli drugi oddelki v Kaplandiji trdne pozicije. Angleži so posadke v Somersetwestu, Beaufortwestu in v Middelburgu (vse v Kaplandiji) pomnožili. „Novoe Vremje“ poroča, da šteje sedaj angleška vojska v Južni Afriki 210.000 mož, med katerimi pa je 60.000 bolnikov ali ranjencev. V zadnjih dneh je šlo mnogo Holandcev iz zahodnjega dela Kaplandije proti severu, da se pridružijo Burom.

Zunanje novice.

Nedolžni obsojeni na smrt. Iz Ostendea poročaja: Nekako pred 7 leti so stali pred sodiščem trije belgijski delavci radi mnogih zločinov, a med drugimi tudi radi umora neke gospe v Hautmontu. Dasi so tajili vse in dokazovali svojo nedolžnost, je sodišče obsodilo dva na smrt, ednega pa v dosmrtno ječo. Obsojencema so tedaj glave odsekali. Sedaj pa je neka gospa Soumague ovadila svojega soproga, da je umoril omenjeno gospo v Hautmontu. Preiskava je dognala, da so bili delavci po nedolžnem obsojeni in da sta bila obglavljena dva, namesto gospoda Soumagueja!

linov veselje vozil po cesti. Otrok je bila polna. Od blizu in daleč so prišli gledat in občudovat mene in moj bicikl. Če sem zletel so se mi smejali, da se je čulo Bog ve kam. Če sem se vozil, leteli in upili so pred in za menoj. Pa večkrat so jo skupili. Če je prišel kakšen kamen na cesti, se mu nisem znal hitro izogniti in sem se tako prevrgel s kolovratom vred po dveh, ali treh pobalinih in jih pošteno osmegnil.

Še dva tedna, in znal sem se že precej voziti. Škripal in gonil sem moj bicikl, katerega so nazadnje imenovali „kolovrat“, od zjutraj do večera. Nisem se več zaletaval v drevesa in v „telegrafen štange“, ampak čisto ravno sem drčal po cesti.

Brez nesreče seveda ni nikdar ostalo. Marsikaterokrat sem prinesel krvav nos, krvave kolena in opraskane roke domov.

Toda največja nesreča se mi je še-le zgodila čez kaka dva meseca.

Takoj po zajuterku se spravim na bicikl in se poženem čez vas. Konec vasi, blizu tistega polamanega križa, bil je vaški petelin s svojimi kurami. Nisem ga dovolj pravočasno opazil. Hotel sem se